

ANEXA 1

RUDY, CRABUL FERICIT

Crabul Rudy era mereu sufletul petrecerilor. Locuia într-o căsuță din alge pe care el, Rudy, le-a împletit fir cu fir împreună cu steluța de mare Della. Au reușit să facă patru pereți și un acoperiș. Nu era o casă mare, nici foarte frumoasă, dar era mereu plină de prieteni: pești mici și mari, creveți, rechini pitici, pisici de mare și chiar sirene surori care veneau la Rudy cu mare drag. Uneori se strângeau atât de mulți încât erau nevoiți să iasă în fața casei unde crabul îi servea cu briose din scoici și sirop din coral. Apoi toată lumea dansa întreaga noapte pe melodiile cântate de sirenele surori.

După plecarea musafirilor, Della, steluța de mare, îl ajuta pe Rudy să facă ordine. Apoi, când totul era curat lună, se așezau amândoi la masă, sorbeau încă un sirop de coral și povesteau:

- A fost cea mai reușită petrecere!, spunea de fiecare dată Della.
- Așa ai zis și data trecută, îi răspundea Rudy.
- Păi se pare că fiecare petrecere e chiar mai reușită decât cea de dinaintea ei!, îi dădea replica steluța de mare, râzând veselă.
- Tu știi că eu îmi doresc altceva..., spunea Rudy, întristrându-se.
- Știu, știu, îi răspundea steluța de mare, dar până atunci ne putem distra și așa, nu?!

Della știa foarte bine ce își dorea crabul și de ce era supărat. I se părea că are o casă prea mică și prea urâtă. Visul lui era să aibă un castel mare, făcut nu din alge împletite, ci din scoici colorate, lipite între ele, rezistente și frumoase. Își imagina ce petreceri grozave ar putea găzdui în castelul lui de scoici și cu ce ecou s-ar auzi cântecul sirenelor surori în camerele înalte.

- Știi, îi spunea Rudy steluței de mare, când o să am castelul de scoici o să putem să facem petreceri chiar mai reușite!
- Ah, nu știu ce să zic... îi răspundea Della dusă pe gânduri. Eu cred că ne simțim bine aici...

Așa își împărtășeau gândurile Della și Rudy până târziu în noapte. După câteva ore de somn bun, se apucau de muncă.

În regatul mării toată lumea avea o treabă de făcut: peștișorii mai mici culegeau liane, rechinii căutau mâncare iar creveții și pisicile de mare răspundeau de găsitul scoicilor. Toate erau transportate într-un mare depozit unde sirenele surori ajutau la descărcatul mărfurilor și le aranjau apoi pe rafturi. Della, steluța de mare, făcea minunate decorațiuni din pietre colorate, scoici sau liane, pe care apoi le trimitea la magazine.

Ce făcea Rudy în tot acest timp? Nu îi ajuta. Își urma visul. Cât era ziua de lungă strângea scoici pentru castelul lui. După ce umplea câte un sac, îl așeza în spatele

căsuței din alge. După un an de adunat, avea zeci de saci plini cu scoici mari și mici, albe ori colorate, numai bune de folosit la construirea unui uriaș castel. Așa, ca cel din visul lui.

Lucrurile s-au dat însă peste cap în regatul mărilor. Pentru că Rudy strânsese aproape toate scoicile din împrejurimi, creveții și pisicile de mare nu prea mai găseau. Și nu aveau cum să facă treaba cu care erau însărcinați. Rafturile din depozit erau tot mai goale, Della nu mai avea cu ce să facă decorațiuni, iar magazinele din regat nu mai aveau ce să vândă. Așa că din când în când, după câte o zi de căutari zadarnice, câte un crevet ori o pisică de mare se opreau la ușa lui Rudy:

- Prietene, te rugăm să ne dai și nouă câteva scoici, nu am găsit astăzi nici măcar una!
- Nici vorbă! Nimeni nu se atinge de scoicile mele! Am nevoie de toate pentru castel.
- Ai putea să le dai măcar una!, încerca Della să îl îmbuneze pe crabul încăpățânat. Ai destule în saci...
Degeaba. Rudy era de neclintit.
- Nici nu mă gândesc! Până aici! Până la scoici!, spunea el.

Mai ales că mai avea doar câțiva saci de strâns până când ar fi avut suficiente scoici ca să își contruiască mărețul castel pe care îl visa. Așa că, deși vedea că prietenii lui sunt tot mai triști, Rudy nu le-a dat niciodată nicio scoică. Unii dintre prieteni s-au supărat pe el atât de tare încât nu au mai dorit să participe la petrecerile pe care le ținea în continuare în căsuța din alge. Dar lui Rudy nu îi păsa.

- Nimeni și nimic nu va sta în calea fericirii mele!, îi spunea el steluței de mare, care nici nu mai știa ce să îi răspundă. Doar ofta.

Și uite așa, zilele treceau. Sacii cu scoici ai crabului se înmulțeau, iar depozitul cu materiale pentru decorațiuni era tot mai gol. Și cu fiecare sac plin pe care îl pune lângă peretele căsuței, Rudy mai piedea un prieten. Nu mai venea aproape nimeni la petrecerile lui. Nici măcar sirenele surori pentru că nu mai avea cine să danseze pe muzica lor.

Doar Della îi mai rămăsese alături și îi atrăgea atenția în fiecare zi:

- Rudy, nu e bine ce faci. Pentru tine câteva scoici nu înseamnă mare lucru. Pentru toți ceilalți însă ar însemna foarte mult. Nu mai sunt scoici aproape deloc în întreg regatul mării. Dă-le și lor câteva!
- Nu mă supăra, steluțo!, i-a răspuns crabul. Am crezut că înțelegi cât de important este pentru mine castelul visurilor mele!

Așa că Della nu a mai spus nimic.

Nu a mai trecut mult și a venit și ziua cea mare. Rudy strânsese toate scoicile de care avea nevoie pentru castel. Fericit, a început să îl construiască. Doar că Rudy nu își imaginase nicio clipă că îi va fi atât de greu. Trebuia să ia pe rând fiecare scoică și să o lipească de următoarea. Treaba mergea atât de încet încât după două săptămâni de

muncă Rudy nu reușise să ridice nici măcar un zid. Văzându-l cât de tare se chinuie, Della s-a gândit într-o seară să îi facă o surpriză. I-a adunat pe toți prietenii lor și i-a întrebat dacă n-ar vrea să îi facă o surpriză. În amintirea vremurilor bune pe care le-au trăit împreună, toți au hotărât să lase supărarea la o parte și să contribuie la visul lui Rudy. Pești, creveți, pisici de mare și rechini au ajutat fiecare cu ce au putut și într-o singură noapte au ridicat tot castelul. Apoi au plecat.

Rudy era în culmea fericirii și nu știa cum să le mulțumească. A vrut să facă o mare petrecere în castel și i-a invitat pe toți. A stors zeci de siropuri de coral și a făcut tăvi multe cu bioșe cu scoici, dar nimeni n-a venit. I-au transmis că ba sunt obosiți, ba au altă treabă, ba chiar sirenele surori au spus că sunt răgușite și nu pot cânta.

Rudy s-a supărat atât de tare încât a vorbit urât chiar și cu Della, steluța de mare. Care a plecat și l-a lăsat singur în castelul lui de scoici. Rudy se uita la zidurile uriașe, colorate, puternice, strălucitoare și se gândea că totul ieșise exact așa cum visase. Dar... Nu era fericit. Și-a dat seama că își pierduse prietenii pentru că se purtase urât cu ei. Se simțea singur și dintr-o dată i s-a făcut dor de căsuța lui din alge. Ar fi vrut să fie împreună cu Della, steluța de mare, și cu toți prietenii lor. Ar fi vrut să mănânce toți brioșe și să bea sirop, să cânte împreună cu sirenele surori ori să danseze pe muzica lor. Da, atunci era fericit. Acum avea castelul pe care și-l dorise, dar fericit nu mai era.

Și atunci Rudy a înțeles ce are de făcut. A fugit la Della, și-a cerut scuze pentru purtarea lui și a rugat-o să îl ajute. Împreună au dărâmat întregul castel, scoică cu scoică. Au pus toate scoicile înapoi în saci și au lăsat câte un sac la ușa fiecărui prieten. Dimineață, când s-au trezit, peștișorii, creveții, pisicile de mare și rechini pitici au găsit cadoul care era însoțit de un bilețel cu scuze scris de Rudy.

Ei, ce credeți, l-au iertat? Da, l-au iertat toți, iar viața și-a reluat cursul firesc în regatul mării. După câte o zi obositoare de muncă, peștii mari și mici, creveții, pisicile de mare și sirenele surori mergeau acasă la Rudy unde beau sirop de coral și mâncau scoici. Cum la care casă?! La cea făcută din alge, unde Rudy se întorsese cu Della care devenise soția lui.

Seara târziu, după ce plecau toți musafirii și făceau ordine în casă, Della și Rudy mai stăteau puțin de vorbă la un sirop.

- Rudy, cred că asta a fost cea mai reușită petrecere!, spunea Della.

Crabul zâmbea și îi răspundea:

- Nu cred, Della... Cea mai reușită petrecere va fi abia cea care va urma!

Și îi zâmbea Dellei, cea care îi fusese întotdeauna alături și îl ajutase ca în final să ia decizia cea bună. Ceva se schimbase. Rudy era în sfârșit fericit.

Resursă bibliografică: <http://povestilecristinei.ro/crabul-fericit/#textpoveste>